

התרה חינו מלמדק עם השחר כלל כיון
שאין עדותו ראויים לחייב כלל ואינו עד
המחייב אין לו זיוף בהגדתי עם שחר
עדים.

ונראה דגם להסביר דעד הרוצה בלעד
פוסל את השחר הש"פ שלא העיד
הפסול צ"ד, מ"מ לר' יוסי דצטין שיבין
עדיו מתרין צו ו"ל דזה שלא התרה חינו
פוסל שחר העדים כמש"כ התוס' דאפשר
דכה"ג ה"ל כאלו חינו עד כלל וכמו
שצט"ד חינו בגדר ובס עד כלל ה"ג זה
שלא התרה צו, כיון דלובא צו חסרון
צט"ס תנאי ראיות העדים שמתנאי ראיות
עדים הוא שיבא ג"כ מתרה ואינו דומה
נקרצ ופסול שצט"ס ראיות והגדתן ליכא
חסרון רק מפני שהגדרה לא כבר לעדות
חבל חינו חסרון בלתי שפדא דראיות
העדות ומש"ה שם עד עליו לפסול כל
שנלמדו עמו, ומעתה לפוס הסו"ה דלא
ידעין דצמקיימי דבר הכתוב מדבר חלה
ס"ד דכלל הרוחין הכתוב מדבר והצט"ד
עליו פוסל [שהפסול פוסל כולן] שפיר
פרטין הרוג ילול וכו' הש"פ שהוא לא
התרה צו, חבל לפוס המסקנה דרק צמקיימי
דבר הוא דפוסל את השחר דלפירש"י ז"ל
כוונת הגמרא דצט"ד חינו בכלל "מקיימי
דבר" ולכן חינו פוסל ממילא לק"מ לר"י
נומר הרוג וכוונת גרצט ורובט ילול, דכל
שלא התרו צו חינו בכלל מקיימי דבר כלל,
דלר' יוסי לא נתנה תורה דין לקיים דבר
חלה בלתי שמתרין צו ומי שלא התרה צו
נדון כחצן ואינו צט"ס עד בדבר זה, וא"כ
ח"ש כל קושיות ה"ל דשפיר מתקיים
צפשוטו ומתו גם שיהיה בכל עניות וכן
צקרוצ נוסת דכל הני פסולים הא לא התרו
זה צו, ולפוס מאי דלא קי"ל בר' יוסי
ועדים שלא התרו צו ג"כ כשרים נמי לק"מ
דא"כ קי"ל כרצו דחינו פוסל חלה צנתכין
להעיד, ורק לפוס חד חוקימתא צסגהדרין
דלובא למ"ד דגם בלא צנתכין ולא התרה
פוסל את השחר איכא לאקשויי וזה שפיר

ו"ל כמש"כ לעיל כגון שהפסול לא ראה את
העדים דה"ל עדות מיוחדת ואינו מלמדק
עם הכשרים.

והנה עמש"כ דלר"י דצטין שני עדיו
מתרין צו ממילא כל שלא התרה
צו ה"ל חסרון צט"ס התהוותו עד שברי
אפילו חינו קרוב או פסול חלה שלא התרה
אין צו תורה עד דל"ג, אין להקשות מהא
דלחד חומר חינו יודע צחקירות כולן צט"ס
והיונו מטעם דעדים צצט"ס מקלחן צט"ס
כונן ואצורון דכולסו דין נמלא ח' מהן
קי"פ עדותן צעילה וכמ"ש צנה"מ סו' ל"ו
סק"ה וכתס נמי ליכא פסול צוה שח"י
צחקירות רק חסרון צחק וגדרי עד ומ"מ
כולן צט"ס, דחינו דומה נגד"ד דכלא התרה
לר' יוסי הוי חסרון צטיק התהוותו עד
ו"ל דכה"ג אין לו שם עד כלל צד"ג, חבל
זה שצט"ס החקירות הא כבר נעשה עד
צצט"ס ראיות ורק חח"כ צצט"ס הגדה חינו
חומר כל מה שצריך להעיד ועכ"פ שם עד
עליו וצמה שהעיד נחשב עד לפסול את
כולן ועוד גס צצט"ס הגדה ליכא גריעותא
צמה שנגיד ומעיד רק צמה שמתסר ואינו
מעיד וה"ל עד רק בלא גמר כל הגדרה
להחמר חבל זה שלא התרה, התורה מיטעחו
מתורה עד מטיקרו ויש לפלל צכ"ז עוד
וצאתי רק להעיר.

סימן י

בענין נמצא א' מהן קו"פ
בעדות החודש

בספ"ק דר"ס תנן חר"י מעשה צצו"ה
הרופא שראה את החודש הוא
יצני ועצדו משוחרר וקצלו הכהנים חותו
ואת צנו ופסלו את עצדו וכשצחו לפני
צ"ד קצלו חותו ואת עצדו ופסלו את צנו.
וידוע קושית המג"ה [צמ"ת קדו"ה] דהיכי
קצלו צ"ד את צצו"ה והרי כבר נלמדק עם

צנו צו
ונפסלו
או לא
דדוקא
הלא י
ושמע

עדות
זה צו
עדות
את ה'
מצדדי
ושפיר
שיהיה
החודש
[שכנו
ש"פ י
שראו
מהעד
הנכנס
הלכנס
עליו
לכר
לכר
אחד
מעיד
עליו
נומר
כאן י

ובוד'

ש"פ
גז"ה
לצ"ד
באמר
נתחד
וקדש,
החוד
אחד